

болъ; Стоянъ Арнаудооглу, изъ Жеравна; Яно, изъ Македония — отъ Банско; Хаджи Димитъръ х. Николовъ, изъ Сливенъ; Стоянъ Папазооглу (шурейтъ ми), родомъ изъ Сливенъ; Георги Сливнелията, изъ Сливенъ (или изъ село Терзибашъ); Коста, изъ Ески-Захара; Божилъ Бафоли, изъ Сливенъ; Никола Овелията, изъ Сливенъ. Азъ бѣхъ дванайсетиятъ. Азъ всѣкога мога да се похваля, че дружината ми въ онова време бѣше избрана, като захарска загария; а по-голѣмото число отъ тая дружина бѣше изъ Сливенъ и изъ неговитѣ околности.

Азъ казахъ по-горе, че нашитѣ българи отъ южната страна на Балкана сж гостеприемни и добри хора. Това е забележилъ всѣки. Веднажъ азъ дойдохъ въ едно село и поискахъ отъ единъ селянинъ малко брашно и малко сирене. Селянинътъ ми напълни съ брашно една торба; но когато азъ поискахъ да му платя, той ми отговори така: „Тебе тия повече трѣбватъ, отколкото мене. Нека ти дава Богъ добро и здраве!“ Другъ единъ българинъ ми даваше 300 гроша, за да купя барутъ на момчетата.

V. 1861 ГОДИНА

Щомъ наближи пролѣтъта, то азъ поведохъ юнацитѣ и заведохъ ги на Тракийското поле, по брѣговетѣ на Тунджа. Тая пролѣтъ бѣше твърде топла. Овчаритѣ ни посрещнаха съ голѣма радость.

По тия мѣста ние ходихме твърде малко време; мене се искаше да пообиколя и Бакаджикъ. По Черноморскитѣ страни и по Бакаджикъ ние ходихме до Гергьовдень, а после се ужтихме пакъ къмъ Стара-планина.